

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 84.

Tiende Sæssion.

27de Møde.

Tirsdagen den 9de November Kl. 1.

(Fortsat.)

Gomard (fortsat): Jeg betragter nemlig — maaskee tager jeg feil — den dem tillagte Ret til at forarbeide Kobber som Noget, der ligger i Privilegiet, hvorimod jeg betragter deres Ret til Omsøren af Varer — hvilket ogsaa er supponeret af en æret foregaaende Taler — som Noget, der senere er givet dem igjennem kongelige Anordninger eller Resolutioner. En Ophævelse af Retten til Omsøren af Varer, forekommer det mig, saaledes maa kunne hæves af den lovgivende Magt — om denne Ret ei er begrundet i disse Værkers Privilegier — hvorimod Retten til at forfærdige Kobbervarer vist neppe vil kunne afsløses uden Erstatning. For at der imidlertid kan komme større Klarhed ind i disse Spørgsmaal, skal jeg gjerne være med at anbefale Andragendet til videre Fremme.

Monrad: Jeg vilde dog ansee det for ønskeligt, at man lod dette Andragende gaae videre, og at man tog de Spørgsmaal, der dermed staae i Forbindelse, under en omhyggelig Overveielse. Jeg kan ikke nægte, at efter de Dittringer, der her ere faldne, maa det ansees for at være i en stor Deel af Befolkningens Interesse, at dette Forhold ikke paa eengang bliver omændret; men man kan dog paa den anden Side heller ikke benægte, at det er et Forhold, som ikke stemmer med den almindelige Lovgivning, og at Kobbersmedene virkelig ere uheldigt stillede. Jeg tør ikke med nogen Bes-

stemthed udtale mig for, at denne uheldige Stilling skulde afhjælpes derved, at der blev givet Kobbersmedene den samme Ret som Kobberværkerne; det kan gjerne være, at det kunde medføre Ulemper for dem, der havde mindre Capital, saaledes som den ærede sidste Taler anførte, men det maa dog dertimod erindres, at der formeentlig ikke kunde være Noget ivelen for, at Flere forenede sig sammen for at drive et saadant Foretagende. Dersom man derfor virkelig skulde finde, at der ikke var Anledning til at indskrænke denne Art af Bissekramhandel, som Befolkningen jo har faaet kjær — det være i Forbigaaende bemærket, at Bissekrammere altid, naar de komme og sige: Ville I have nogle Varer? ere kjærkomne; jeg troer, at naar man undtager Slægt eller Venner, saa er Ingen mere velkommen end Bissekrammerne, naar de komme og salbyde deres Varer; man kan lade være at købe, men man har altid den Fornøielse at see paa Varerne, det er Noget, der finder Sted overalt paa Landet — dersom man, som sagt, ikke vil indskrænke denne Art af Bissekramhandel, saa forekommer det mig dog, at den hele Sag har en Betydning for saamange af vore Medborgere, at vi ikke nu skulde nægte Sagens videre Fremme. Jeg maa dertimod ansee det for en Selsølg, at man ved 2den Behandling kommer til en bestemt Udtalelse af, hvad Thinget mener; thi blot at oversende et saadant Andragende til Ministeriet, idet man tillige giver det at forstaae, at man ikke er enig med Andragerne, det giver ikke en saadan Villedning for Ministeriet, at det kan have nogen stor Betydning. Jeg vilde derfor ansee det for ønskeligt, at der til 2den Behandling blev stillet et bestemt Forslag, der udtrykkelig udtalte Folkethingets Mening